

det ærede Medlem har Ret. Jeg tager Kapitelstaksterne fra 1876 til 1895. I 1876 stod en Td. Hvede i 19 Kr. 50 Ø., men nu er den gaaet ned til 9 Kr. 50 Ø., den er altsaa falden med over det halve, Byggen stod i 1876 i 13 Kr. 35 Ø., men nu i 1895 er den gaaet ned til 8 Kr. 75 Ø., Havren stod i 1876 i 9 Kr. 81 Ø., men nu er den gaaet ned til 6 Kr. 25 Ø. De ville se, at Kornpriserne ere faldne med langt over en Tredjedel. Vendé vi os til Smørret, ser det saaledes ud: i 1876 var Gennemsnitsnoteringen for et Pund Smør 1 Kr. 27 Ø., men i de forløbne 20 Aar er den falden saa meget, at den nu staar i 90 Ø. Det vil sige saa meget, at naar man kører ud med et Læs Smør fra Mejeriet, faar man nu 37 Kr. mindre for hver Fustage end i 1876. Saa er der Kødpriserne. Jeg skal tage Femaaret fra 1891 til 1895 efter Leveringen til Københavns Hospitaler. I 1891 kostede det 50,95 Ø. pr. Pund, i 1892 44,42 Ø., i 1893 40,55 Ø., i 1894 39,3 Ø., i 1895 37,71 Ø. De ville se, at de danske Landbrugsprodukter ere faldne over en Tredjedel i Værdi, og samtidig blive vore Udgifter forhøjede. Saa er der tillige det, at dette stærke Prisfald har medført, at Priserne paa Ejendommene gaa ned i samme Forhold som Varepriserne. Varepriserne ere Ejendomsprisernes Regulator, og søger man tilbage til 20'erne, da man havde Landbrugskrisen, vil det høje Ting se, at disse lave Priser paa Produkterne medførte, at Ejendomspriserne gik ned til fabelagtig lave Priser, og det samme er sket nu. Hittil have vi kunnet bære det, hittil have vi ingen Landbrugskrise faaet, men vi Landmænd have sat vor Formue til. Naar en Mand for 20 Aar siden overtog en Bondegaard paa f. Eks. 6 Td. Hartkorn, maatte han jo i Reglen svare Halvdelen af Værdien, det bliver f. Eks. 20,000 Kr., hvis vi sætte Gaardens Værdi til 40,000 Kr. Vi have ganske vist ikke faaet nogen Landbrugskrise endnu, men det er af den Grund, at man rolig har fundet sig i, at de 20,000 Kr. ere gaaede tabte. Men hvad vil ske, hvis det bliver saaledes ved? Ja, saa vil der komme en Landbrugskrise. Man er snart naaet dertil, at Værdien synker ned under Prioritetsgælden, og naar man det, hvad der dog kan være Fare for staar for Døren, ja saa er det sikkert, at der vil komme en Landbrugskrise. Saa ville nemlig Kapitalister, Kreditforeninger og Sparekasser, ja private Prioritetshavere blive nødsagede til paa Grund af, at deres Pant er blevet undervægtigt som Følge af Prisfald, at realisere og ind-

drage deres Prioriteter for at anbringe dem paa sikrere Steder, og naar det sker, ville ogsaa andre kaste sig ind paa Pladsen, og saa vil der blive yderligere Prisfald. Jeg synes, at vi saa staa ved en Landbrugskrise.

Der har været rettet forskellige Anker imod en Toldbeskyttelse, og en af disse Anker er, at den kan ikke nytte. Vi have Overproduktion, bliver der sagt, vi udføre langt mere, end vi indføre, og selvfølgelig kan Toldbeskyttelse saa ikke hjælpe noget. Jeg skal sige det ærede Ting, at det forholder sig ikke saa, at der udføres saa uhyre meget af danske Landbrugsprodukter. Nej, det, man udfører, skyldes ikke danske Landbrugsprodukter, men danske Fabrikker, som hente deres Materiale fra Udlandet og fabrikere Smør og Flæsk, der saa bliver udført som danske Varer. Jeg skal anføre Dem et Eksempel. De huske nok, at for en Del Aar tilbage fandt der Tøjfabrikation Sted paa Landet, der blev dyrket Hør og drevet Faareavl, og man lavede selv sine Klæder hjemme. Det er gaaet bort, idet man er begyndt at indføre Raamateriale fra Udlandet. Tøjet blev tidligere frembragt i vore Fabrikker, men nu er det ikke saaledes, nu er der ingen dansk Mand, der tænker paa selv at lave sine Klæder. Paa samme Maade gaar det med Smør- og Flæskeproduktionen. Jeg skal oplyse Tinget om, at sidste Aar er der indført for 40 Millioner Kr. Korn og Foderstoffer, netop Raamateriale til at frembringe Smør og Flæsk, og hvis det vedbliver at gaa, som det gaar, vil det ganske naturligt gaa som med Klædefabrikationen, at Raamaterialet hentes fra Udlandet, og at der kommer en Tid, hvor det er umuligt for danske Landmænd at dyrke Korn. Det er naturligt, at naar man kan købe Korn for 6 Kroner og kun kan avle det med en Udgift af 7 Kr., saa dyrker man ikke Korn. En anden Anke, der er rettet mod Toldbeskyttelsen, er, at den vil fordyre Brødet for Smaamanden. Men dersom man spørger en Landmand: Ønsker du en højere Pris for Smør og Flæsk? vil han selvfølgelig sige ja, og De ville give mig Ret i, at Smør og Flæsk ere den overvejende Del af, hvad Smaamanden skal købe, og 1 Øre paa et Pund Brød vil være forsvindende i Forhold til Prisen paa de Fødevarer, han skal bruge. Ligeledes er der sagt, at det er udemokratisk at forlange Toldbeskyttelse. Dertil skal jeg kun svare, at er det udemokratisk, saa ser det underligt ud, at Demokraterne indtage et saadant Standpunkt. Vore Demokrater